

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 28

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 ianuarie 2012

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
LEGI ȘI DECRETE				
12.	— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 privind stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.	2	nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	7–8
15.	— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 privind stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.	2	Decizia nr. 1.245 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	9–11
★				
21.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2011 pentru stabilirea principiilor de aplicare a tarifelor de deservire generală în transportul feroviar public de călători	3	Decizia nr. 1.253 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	11–13
24.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2011 pentru stabilirea principiilor de aplicare a tarifelor de deservire generală în transportul feroviar public de călători	3	Decizia nr. 1.271 din 29 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 alin. 1, art. 403 alin. 1—3, art. 454 alin. 1 și ale art. 720 ⁸ din Codul de procedură civilă	13–15
★				
22.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2011 pentru completarea art. 47 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice	4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
25.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2011 pentru completarea art. 47 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice	4	1.033/2011. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii pentru aprobarea condițiilor contractuale speciale privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și cele privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti, proiectate de către beneficiar, ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport cu metroul, finanțate din fonduri publice	15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 1.193 din 20 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă		5–6		
Decizia nr. 1.244 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului				

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 privind stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83 din 29 septembrie 2011 privind stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 30 septembrie 2011, cu următoarele modificări:

1. **Titlul ordonanței de urgență va avea următorul cuprins:**

**„ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru stabilirea unor măsuri referitoare
la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.
și modificarea prevederilor art. 1 din Ordonanța
Guvernului nr. 64/2001 privind repartizarea profitului
la societățile naționale, companiile naționale și societățile
comerciale cu capital integral sau majoritar de stat,
precum și la regiile autonome”**

2. **La articolul 2, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) Profitul nerepartizat al Societății Comerciale Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. aferent anilor 2008, 2009 și 2010 se repartizează în condițiile legii.”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI
VASILE BLAGA

București, 6 ianuarie 2012.

Nr. 12.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 privind stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2011 privind stabilirea unor măsuri referitoare la Banca de Export-Import a României EXIMBANK — S.A. și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 5 ianuarie 2012.

Nr. 15.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind aprobarea Ordonanței de urgență
a Guvernului nr. 56/2011 pentru stabilirea principiilor
de aplicare a tarifelor de deservire generală în transportul
feroviar public de călători**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56 din 16 iunie 2011 pentru stabilirea principiilor de aplicare a tarifelor de deservire generală în transportul feroviar public de călători, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 22 iunie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE SENATULUI

ROBERTA ALMA ANASTASE**VASILE BLAGA**

București, 11 ianuarie 2012.

Nr. 21.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 56/2011 pentru stabilirea
principiilor de aplicare a tarifelor de deservire generală
în transportul feroviar public de călători**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2011 pentru stabilirea principiilor de aplicare a tarifelor de deservire generală în transportul feroviar public de călători și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 10 ianuarie 2012.

Nr. 24.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 63/2011 pentru completarea art. 47 din Legea nr. 500/2002
privind finanțele publice**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63 din 29 iunie 2011 pentru completarea art. 47 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 30 iunie 2011.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE SENATULUI

VASILE BLAGA

București, 11 ianuarie 2012.

Nr. 22.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de
urgență a Guvernului nr. 63/2011 pentru completarea art. 47
din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 63/2011 pentru completarea art. 47 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 10 ianuarie 2012.

Nr. 25.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.193**

din 20 septembrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Simona Vasilescu în Dosarul nr. 7.619/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.805D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.619/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Simona Vasilescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei ordonanțe președințiale.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, prin impunerea unei decizii pronunțate de o instanță unei alte instanțe, petenții sunt privați de dreptul la un proces echitabil în propria cauză.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât prevederile contestate nu încalcă dreptul la un proces echitabil sau la folosirea căilor de atac și nici nu sunt de natură a crea o discriminare între persoane aflate în situații identice, având în vedere că deciziile pronunțate în recursul în interesul legii privesc doar soluționarea chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțe și nu limitează caracterul efectiv al dreptului persoanei de a accede la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „(1) *Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.*

(2) *Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.*

(3) *Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) — *Statul român*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 alin. (2) — *Tratatele internaționale privind drepturile*, art. 21 alin. (3) — *Accesul liber la justiție* și art. 129 — *Folosirea căilor de atac*. De asemenea, sunt considerate a fi încălcate și prevederile art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Ulterior sesizării Curții, prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 32 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, în urma modificărilor survenite

procedura de soluționare a recursului în interesul legii dobândind o nouă fizionomie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de caracterul obligatoriu pentru instanțe al dezlegării date problemelor de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție. Or, sub acest aspect, prevederile criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și cele invocate în cauza de față. Astfel, prin Decizia nr. 928 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 17 octombrie 2008, Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010, Curtea a statuat că prevederile art. 329 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *C.R. contra Regatului Unit*, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]”

Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit, prin dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, obligativitatea interpretării date de aceasta, în

scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a reținut în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar care se sprijină pe un ansamblu de jurisdicții de fond care au autoritate asupra zonei lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să facă să scadă încrederea publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (Hotărârea pronunțată în Cauza *Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, 1999).

Așa fiind, dispozițiile art. 329 din Codul de procedură civilă, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

Considerentele reținute în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Simona Vasilescu în Dosarul nr. 7.619/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.244

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) și alin. (11) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Enache Zarafu și Tudora Zarafu în Dosarul nr. 31.592/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 98D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal pentru autorii excepției Enache Zarafu și Tudora Zarafu răspunde doamna avocat Denisa Stanca, din cadrul Baroului București. Se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autorilor excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea excepției.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 31.592/3/2010, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. a) și alin. (11) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Enache Zarafu și Tudora Zarafu în soluționarea litigiului având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, în susținerea neconstituționalității extrinseci a textelor criticate, autorul excepției susține că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 115 alin. (6) și arată că, întrucât până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 nu au existat hotărâri judecătorești irevocabile în materie, aspect afirmat și în Nota de fundamentare a acestei ordonanțe de urgență, nu se justifică modificarea Legii nr. 221/2009 pe calea ordonanței de urgență, neexistând, cu privire la acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile morale suferite ca urmare a condamnărilor cu caracter politic și a

măsurile administrative asimilate acestora, o situație urgentă a cărei reglementare nu putea fi amânată.

Referitor la neconstituționalitatea intrinsecă a dispozițiilor criticate, se susține că acestea contravin prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, retroactivând, deoarece în momentul introducerii cererilor de chemare în judecată s-a născut în patrimoniul titularilor un drept la despăgubiri ce nu pot fi plafonate prin intrarea ulterior în vigoare a unui alt act normativ.

Se arată, totodată, că textele criticate, prin plafonarea sumelor ce pot fi acordate ca despăgubiri, încalcă prevederile constituționale ale art. 16 și pe cele ale art. 1 și 4, precum și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, creând discriminare între persoanele care au obținut hotărâri definitive și irevocabile având ca obiect acordarea unor despăgubiri conform Legii nr. 221/2009, care vor obține despăgubiri a căror valoare nu este plafonată, persoanele în favoarea cărora au fost pronunțate hotărâri în primă instanță având același obiect și persoanele care au introdus astfel de cereri sub imperiul legii vechi fără ca acestea să fi fost judecate până la intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010, cărora le vor fi aplicate aceste plafonări. De asemenea, autorii susțin că dispozițiile criticate creează discriminare între ultimele două categorii enunțate și persoanele care introduc cereri de acordare a unor despăgubiri conform dreptului comun.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție, autorii susțin că textele criticate limitează dreptul de liberă apreciere a instanțelor de judecată în privința cuantumului despăgubirilor acordate.

Fără a invoca normele constituționale referitoare la proprietate, autorul arată că soluțiile juridice criticate, analizate prin prisma prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora „nimeni nu poate fi lipsit de bunul său decât pentru o cauză de utilitate publică și cu o justă și prealabilă despăgubire”, constituie o reală expropriere, fapt ce ar putea atrage numeroase noi cauze ale României la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Astfel, instanța arată că, deși în acordarea despăgubirilor trebuie să se țină cont de limitele reglementate prin lege, textele criticate, sub aspectul plafonărilor instituite, creează discriminare între persoanele ale căror cauze au fost soluționate până la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și persoanele ale căror cereri având același obiect, din cauze obiective independente de voința lor, nu au obținut astfel de hotărâri până la acea dată.

Se apreciază, de asemenea, că prin aplicarea dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 acestei ultime categorii de persoane care au introdus cereri de chemare în judecată potrivit legii vechi, sunt încălcate și prevederile constituționale referitoare la neretroactivitatea legii.

Totodată, se arată că, întrucât în materia despăgubirilor morale nu există criterii limitative științifice precis determinate, instanțele sunt libere să aprecieze asupra cuantumului

despăgubirilor pe care le acordă în fiecare caz în parte, textele criticate încalcând prin plafonările stabilite această libertate de apreciere și, în acest fel, principiul liberului acces la justiție statuat la art. 21 din Constituție.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților reprezentate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate așa cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 5 alin. (1) lit. a) și alin. (11) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, așa cum au fost modificate prin art. I și II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010.

Din analiza considerentelor cuprinse în încheierea de sesizare, Curtea constată că autorii excepției de neconstituționalitate critică, în realitate, dispozițiile art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, potrivit cărora:

„Art. I. — Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Enache Zarafu și Tudora Zarafu în Dosarul nr. 31.592/3/2010 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

11 iunie 2009, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 5 alineatul (1), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

«a) acordarea unor despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit prin condamnare în cuantum de până la:

1. 10.000 de euro pentru persoana care a suferit condamnarea cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic;

2. 5.000 de euro pentru soțul/soția și descendenții de gradul I;

3. 2.500 de euro pentru descendenții de gradul al II-lea;».”;

— „Art. II. — Dispozițiile Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică proceselor și cererilor pentru a căror soluționare nu a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind statul român, ale art. 4 — *Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni*, ale art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție, ale art. 115 alin. (6) privind emiterea ordonanțelor de urgență, precum și dispozițiile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.354 din 20 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 15 noiembrie 2010, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 1 și art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, constatând că acestea sunt neconstituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”. Întrucât cazul de inadmisibilitate a intervenit după data de 15 noiembrie 2010 excepția urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.245

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Petru Movilă în Dosarul nr. 2.708/333/2010 al Judecătoriei Vaslui și care formează obiectul Dosarului nr. 106D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 961 din 25 septembrie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.708/333/2010, **Judecătoria Vaslui a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Petru Movilă într-un litigiu având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, referitor la pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, se susține că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 16, 21 și 24, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât încalcă prezumția de nevinovăție, dând organului constator al contravenției libertatea de a constata săvârșirea acesteia, de a stabili vinovăția și de a aplica sancțiunile, ceea ce echivalează cu obligația contravenienților de a-și proba nevinovăția. Or, susține autorul excepției, într-un stat de drept, prezumția de nevinovăție ar trebui să-și găsească aplicabilitatea inclusiv în procesul de aplicare a legii de către organele administrative, iar sarcina probei ar trebui să revină acuzării, orice dubiu urmând a profita celui acuzat. Este invocată în acest sens Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 13 iunie 1994, pronunțată în Cauza Barberă, Messegue și Jabardo împotriva Spaniei.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, se susține că termenul de 15 zile în care poate fi formulată plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, ce curge de la data înmânării sau comunicării procesului-verbal de constatare, este extrem de scurt, fapt ce încalcă cerința termenelor procedurale rezonabile și restrânge în mod abuziv exercitarea unor drepturi procesuale și garanțiile legale corespunzătoare acestora, contravenind în acest fel prevederilor constituționale ale art. 21 și 53.

Referitor la critica formulată cu privire la dispozițiile art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, se susține că acestea înlătură prezumția de nevinovăție și garanțiile dreptului la un proces echitabil consacrate în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, procesul-verbal încheiat cu respectarea prevederilor art. 16 din aceeași ordonanță putând servi, în lipsa oricărui alt mijloc de probă, ca unic temei pentru aplicarea sancțiunilor.

Judecătoria Vaslui apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, neiterând însă argumente în susținerea opiniei exprimate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 15: „(1) *Contravenția se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constatori.*

(2) *Pot fi agenți constatori: primarii, ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor, special abilitați, persoanele împuternicite în acest scop de miniștri și de alți conducători ai autorităților administrației publice centrale, de prefeți, președinți ai consiliilor județene, primari, de primarul general al municipiului București, precum și de alte persoane prevăzute în legi speciale.*

(3) *Ofițerii și subofițerii din cadrul Ministerului Administrației și Internelor constată contravenții privind: apărarea ordinii publice; circulația pe drumurile publice; regulile generale de comerț; vânzarea, circulația și transportul produselor alimentare și nealimentare, țigărilor și băuturilor alcoolice; alte domenii de activitate stabilite prin lege sau prin hotărâre a Guvernului.”;*

— Art. 31: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.*”

(2) *Partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării.”;*

— Art. 34. alin. (1): „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării”.*

În opinia autorului excepției se susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 24 — *Dreptul la apărare*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Prin mai multe decizii, dintre care poate fi menționată, exemplificativ, Decizia nr. 961 din 25 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 30 octombrie 2008, Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 iunie 2003, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate, prin raportare la aceleași texte din Legea fundamentală și față de critici de neconstituționalitate similare. Cu acel prilej, Curtea a reținut că utilizarea de către legiuitor și de către autoritățile administrației publice a noțiunii de contravenient nu este de natură să înfrângă prezumția de nevinovăție. Nici instanța de judecată, în procedura de soluționare a contestațiilor împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției, nu operează cu noțiunile de „acuzat” și „acuzare” și nici nu-l consideră vinovat pe contravenient înainte de pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.

De asemenea, prin Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009, Curtea a reținut că legislația contravențională din România, similară celei germane, intră sub prevederile art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenindu-i instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția

intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

De altfel, prin decizia menționată, Curtea a arătat că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*, paragraful 67, a statuat că, deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau de a le pedepsi pe cale contravențională decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală. În consecință, Curtea Constituțională, prin decizia reținută, a apreciat că o asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Totodată, Curtea constată că invocarea Hotărârii pronunțate în Cauza *Barberă, Messegue și Jabardo împotriva Spaniei*, în sprijinul susținerilor de neconstituționalitate, nu este relevantă, întrucât cauza privește un asasinat, și nu o procedură contravențională, care se desfășoară potrivit regulilor anterior arătate și care sunt în conformitate cu prevederile Constituției și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 referitor la termenul de 15 zile de la data înmânării sau a comunicării în care poate fi formulată plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, Curtea constată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este de competența exclusivă a legiuitorului de a stabili condițiile de exercitare a cererilor de chemare în judecată, inclusiv termenele procedurale.

De altfel, prin Decizia nr. 906 din 5 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 24 ianuarie 2007, și Decizia nr. 277 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 1 aprilie 2010, Curtea a reținut că, în materie contravențională, legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen, neprocedându-se în acest fel cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție, de care, în mod evident, cel interesat a beneficiat în cadrul termenului legal instituit, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale tuturor părților. Reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept, subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite.

Așa fiind, Curtea a stabilit că termenul instituit prin textul de lege criticat are în vedere soluționarea unui eventual litigiu cu celeritate, în absența acestuia plângerea putând fi formulată oricând, fapt ce ar fi de natură a genera o stare de perpetuă incertitudine în ceea ce privește raporturile juridice stabilite printr-un proces-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii prevăzute de lege.

Prin urmare, Curtea constată că termenul procedural instituit de textul de lege criticat reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale invocate, iar termenul criticat reprezintă un interval de timp rezonabil, ce nu duce la împiedicarea exercitării unor drepturi procesuale și la lipsa garanțiilor legale corespunzătoare.

În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care, în repetate rânduri, spre exemplu în hotărârile din 21 februarie 1975, 18 februarie 1999, 10 mai 2001 și 23 martie 2010, pronunțate în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 38, *Waite și Kennedy împotriva Germaniei*, paragraful 59, *Z. și alții împotriva Marii Britanii*, paragraful 93 și *Cudak împotriva Lituaniei*, paragraful 55, a statuat că dreptul de liber acces la justiție, asigurat potrivit dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

nu este un drept absolut, ci poate fi supus unor condiționări, care sunt permise, întrucât, prin natura sa, acest drept necesită o reglementare din partea statului, care se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totodată, prin Hotărârea din 10 mai 2001 precitată, paragraful 93, aceeași instanță europeană a arătat că instituirea unor termene pentru efectuarea diferitelor acte de procedură, termenele de prescripție și cele de decădere sau sancțiunile pentru nerespectarea acestora, nu sunt de natură a încălca art. 6 paragraful 1 din Convenție, acestea fiind restricții admise, atâta timp cât nu aduc atingere dreptului de liber acces la o instanță, în substanța sa.

Neintervenind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, argumentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, art. 31 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Petru Movilă în Dosarul nr. 2.708/333/2010 al Judecătoriei Vaslui.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.253

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

22 decembrie 1989, excepție ridicată de Enache Zarafu și Tudora Zarafu în Dosarul nr. 31.592/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie și care formează obiectul Dosarului nr. 743D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin principiului accesului liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 31.592/3/2010, **Curtea de Apel București — Secția a III-a**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—

civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Enache Zarafu și Tudora Zarafu în soluționarea unui litigiu având ca obiect acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că transformarea căii de atac a apelului în cea a recursului, potrivit textului de lege criticat, într-un litigiu început înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 221/2009, cu restrângerea unui grad de jurisdicție în raport cu cele existente în momentul introducerii acțiunii, reprezintă o încălcare a principiului accesului liber la justiție prevăzut la art. 21 din Constituție și a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, se arată că dispozițiile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 creează discriminare între persoanele aflate în situații juridice similare, care beneficiază de trei grade de jurisdicție, și cele care, în apărarea propriilor drepturi, în speță drepturile la despăgubiri morale prevăzute de Legea nr. 221/2010, se pot prevala doar de două grade de jurisdicție, fiind încălcate astfel prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție și cele ale art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru argumentele invocate, se susține că dispozițiile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 încalcă și prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 4 și art. 20.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, introduse în actul de bază prin art. XIII pct. 1 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, potrivit cărora:

„(6) *Hotărârea pronunțată potrivit alin. (4) este supusă recursului, care este de competența curții de apel.*”

În opinia autorilor excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) privind supremația Constituției și obligativitatea respectării acesteia, art. 4 — *Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni*, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatele*

internaționale privind drepturile omului și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil și la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că stabilirea căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță este de competența exclusivă a legiuitorului, care, ținând cont de specificul obiectului fiecărei categorii de litigii, poate reglementa norme procedurale derogatorii de la regulile generale stabilite prin Codul de procedură civilă, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil neînsemnând obligativitatea asigurării accesului la toate gradele de jurisdicție pentru toate categoriile de cauze sau litigii. Din acest punct de vedere, principiul liberului acces la justiție trebuie corelat cu cel al egalității în drepturi, astfel încât acordarea accesului liber la justiție să țină cont de realitățile sociale inevitabil diferite. În acest sens, prin Decizia nr. 60 din 14 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Curtea a statuat că regula de la art. 21 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngradi accesul la justiție, are ca semnificație faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau grup social. Dar el poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege. Astfel, în cazul de față, Curtea reține că prin art. XIII pct. 1 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, legiuitorul a instituit o regulă procedurală nouă, derogatorie de la normele procesual civile de drept comun, ce înlocuiește calea de atac a apelului cu cea a recursului, eliminând în acest fel un grad de jurisdicție, în scopul simplificării și sporirii celerității soluționării cauzelor ce privesc acordarea unor despăgubiri potrivit Legii nr. 221/2009, cu impact direct asupra executării hotărârilor judecătorești astfel pronunțate. Așadar, Curtea reține că, fiind vorba de calea de atac a recursului devolutiv, ce va fi judecat potrivit dispozițiilor art. 299 și următoarele din Codul de procedură civilă, stabilirea unor căi de atac diferite pentru diferite categorii de litigii nu creează discriminare, conform art. 16 din Constituție și, respectiv, art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât titularii dreptului de a exercita aceste căi de atac sunt persoane aflate în situații juridice diferite. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că egalitatea nu este sinonimă cu uniformitatea și că unor situații diferite, justificate obiectiv și rațional, trebuie să le corespundă un tratament juridic diferit, așa cum reiese din Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 725 alin. (1) și (4) din Codul de procedură civilă, persoanele care au formulat cereri în vederea acordării unor despăgubiri potrivit dispozițiilor Legii nr. 221/2009 și ale căror dosare nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 202/2010 vor beneficia de doar două niveluri de jurisdicție în exercitarea propriilor drepturi procedurale. În consecință, textul criticat nu este de natură a contraveni principiului constituțional al egalității în drepturi, reglementat la art. 4 și art. 16 din Legea fundamentală, sau celui al accesului liber la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 din Constituție.

Prin urmare, Curtea nu poate reține încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât Curtea a constatat conformitatea textelor criticate cu drepturile și libertățile fundamentale, rezultă că nici dispozițiile art. 1 alin. (5) nu au fost încălcate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Enache Zarafu și Tudora Zarafu în Dosarul nr. 31.592/3/2010 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.271

din 29 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 alin. 1, art. 403 alin. 1—3, art. 454 alin. 1 și ale art. 720⁸ din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 alin. 1, art. 403 alin. 1—3, art. 454 alin. 1 și ale art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Combinatul Agroindustrial Olari” — S.R.L. din comuna Olari, județul Arad, în Dosarul nr. 8.785/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.024D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.785/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300 alin. 1, art. 403 alin. 1—3, art. 454 alin. 1 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Combinatul Agroindustrial Olari” — S.R.L. din comuna Olari, județul Arad, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că art. 300 alin. 1 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2) raportat la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ale art. 21 alin. (3) și art. 129, deoarece conferă caracter executoriu hotărârilor judecătorești care nu au caracter irevocabil, încălcând principiul stabilității și securității raporturilor juridice, principiu ce reprezintă o componentă a dreptului la un proces echitabil garantat de art. 21 alin. (3) din Constituție. Se arată că dreptul la un proces echitabil presupune parcurgerea tuturor etapelor procedurale, iar existența posibilității executării unor hotărâri judecătorești în condițiile neepuizării căilor de atac goleşte dispozițiile art. 129 din Constituție de orice conținut.

Se apreciază că art. 403 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) deoarece stabilesc drept unic criteriu de acces la justiție situația financiară a contestatorului. Totodată art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă contravine art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât debitorul nu are posibilitatea de a formula contestație la executare și de a obține eventual suspendarea provizorie a executării silite anterior înființării poprii.

Judecătoria Arad — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale care consacră dreptul părților la un proces echitabil și liberul acces la justiție, fiind în concordanță cu dispozițiile art. 20 și art. 129 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 300 alin. 1, art. 403 alin. 1—3, art. 454 alin. 1 și art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 300 alin. 1: *„Recursul suspendă executarea hotărârii numai în cauzele privitoare la strămutarea de hotare, desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări având o așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege.”;*

— Art. 403 alin. 1—3: *„Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.*

Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pieirii sau deprecierei, se va suspenda numai distribuirea prețului.

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.”;

— Art. 454 alin. 1: *„Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.”;*

— Art. 720⁸: *„Hotărârile date în primă instanță privind procesele și cererile în materie comercială sunt executorii. Executarea apelului nu suspendă de drept executarea.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 20 alin. (2) privind principiul priorității dreptului comunitar față de dreptul intern, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 129 privind folosirea căilor de atac din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

În privința criticii de neconstituționalitate ce vizează lipsa caracterului suspensiv de executare a apelului formulat împotriva hotărârilor prevăzute de teza întâi a art. 720⁸ din Codul de procedură civilă, Curtea, în jurisprudența sa, spre exemplu prin Decizia nr. 897 din 16 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 698 din 14 octombrie 2008, a stabilit cu valoare de principiu că o atare soluție legislativă a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale

astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, iar *„împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”*. Legiuitorul este deci îndreptățit să stabilească măsurile legislative adecvate pentru a se asigura desfășurarea proceselor și pentru a împiedica abuzul de drept.

Curtea, cu același prilej, a mai arătat că art. 720⁸ din Codul de procedură civilă dă expresie principiului celerității în ceea ce privește executarea hotărârilor pronunțate în cauze comerciale, instituind în acest scop un tratament juridic diferențiat pentru părțile unui litigiu comercial, precum și că, în ipoteza admiterii apelului și a schimbării în tot sau în parte a hotărârii care a fost deja executată, cel prejudiciat are dreptul la întoarcerea executării, etapă procesuală în care își va putea formula toate apărărilor pe care le consideră necesare, beneficiind de toate garanțiile unui proces echitabil.

Aceste considerente sunt valabile atât în privința art. 720⁸, cât și *mutatis mutandis* în privința art. 300 din Codul de procedură civilă.

Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 300 alin. 1 din Codul de procedură civilă în raport de art. 21 din Constituție, Curtea apreciază că aceasta nu poate fi reținută, atâta vreme cât dispozițiile de lege criticate constituie norme de procedură ce reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție.

În ceea ce privește neconstituționalitatea art. 403 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă prin raportare la critici similare, Curtea s-a mai pronunțat, în acest sens fiind Decizia nr. 278 din 24 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 1 iulie 2011, și a reținut că acestea reprezintă norme de procedură care țin de opțiunea legiuitorului, exercitată în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*.

Curtea a mai reținut că plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației la executare, ci exclusiv pentru a putea solicita suspendarea executării silită, așa încât instituirea acestei obligații nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție și nici de încălcare a dreptului la apărare. În ceea ce privește pretinsa omisiune a legiuitorului de a stabili criterii obiective pentru determinarea cuantumului cauțiunii, de natură să permită săvârșirea de abuzuri de către judecător, chiar reală fiind, nu ar putea fi complinită de către Curte, care nu are atribuții de legiuitor pozitiv. În fapt, însă, judecătorul este ținut să respecte anumite limite rezonabile la stabilirea cauțiunii, eventualul abuz putând fi censurat, de vreme ce încheierea de soluționare a cererii de suspendare este supusă recursului, în temeiul art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, debitorul beneficiind astfel de toate garanțiile accesului liber la justiție, ca și de cele ale dreptului la apărare.

Cu privire la dispozițiile art. 454 din Codul de procedură civilă, Curtea a reținut, de exemplu prin Decizia nr. 463 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 20 mai 2010, că poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului, acestea având ca finalitate tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu. În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea poprii fără obligația somării prealabile a debitorului, însă, în condițiile în care respectivul debitor are posibilitatea de a lua cunoștință despre înființarea poprii, textul de lege criticat nu lezează în niciun fel accesul liber la justiție sau dreptul persoanei la

apărare. Astfel, în temeiul art. 399 din Codul de procedură civilă, care prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, debitorul beneficiază de toate garanțiile procesuale

pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii. În consecință, Curtea a constatat că textul de lege dedus controlului nu contravine art. 21 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 300 alin. 1, art. 403 alin. 1—3, art. 454 alin. 1 și art. 720^b din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Combinatul Agroindustrial Olari” — S.R.L. din comuna Olari, județul Arad, în Dosarul nr. 8.785/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

pentru aprobarea condițiilor contractuale speciale privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și cele privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti, proiectate de către beneficiar, ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport cu metroul, finanțate din fonduri publice

În temeiul prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.405/2010 privind aprobarea utilizării unor condiții contractuale ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC) pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii de transport de interes național, finanțate din fonduri publice, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 76/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă condițiile contractuale speciale privind contractele pentru echipamente și construcții, inclusiv proiectare, și cele privind contractele pentru construcții clădiri și lucrări ingineresti, proiectate de către beneficiar, ale Federației Internaționale a Inginerilor Consultanți în Domeniul Construcțiilor (FIDIC), pentru obiective de investiții din domeniul infrastructurii

de transport cu metroul, finanțate din fonduri publice, prevăzute în anexele nr. 1 și 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Anca Daniela Boagiu

București, 27 decembrie 2011.
Nr. 1.033.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 28 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5948368 529311